

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az Antikrisztus eljövését, a Krisztus általi megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üzenettel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személyesen vegyen részt az evangélium világszerte történő hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezírány sárkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba
Az Antikrisztus asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavesszővel" legeltessen minden nemzetet.

A sárkány utánaveti magát, de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földön hátrahagyott sárkány az anyjára zúzdá-tja haragját, aki csodálatos módon szarjnyakat kap, és Isten a közelében neki készített távoli helyre viteti, ott táplálja ideig, időig és föl időig; három és föl évig vagy 1260 prátai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prátciában a tiszta asszony Isten hűges egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezék 16; %sa 57:8; Jer 31:4-5; Háse 1-3; Jel 17:1-5).

A sárkány, ézama rági kágy, aki nevezetik Antikrisztusnak és Sárkánynak, arra vart, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a rágen vart Messiaszt, Jézus Krisztust. Sárkány a főellenségnek tartott Jézus elleni közelében eszközt használt fel a Római Birodalmat. Jézust semmi, még a keresztelést sem tudta eltörteni közelétől, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Ézra megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a vég feljebb." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Ézra lett meg az idők végeztől az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainknak vándorja levett, aki vándorja vala őket azokkal és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írtok, egek, és akik lakoztak azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkáját korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztette a Mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább Isten népeit a mennyi évek előtt.

A Mennyben nagy az írástudás,
Ím a Földön figyelni kell az intésre. "Ézra a Föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az írástudás tőzük, nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a föld feljebb vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitűntse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de továbbélte a támadást. A Föld győztesen lakott része - a pusztaság - adott menedéket Isten hűségeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valóságos év alatt (Jel 12:14-16; lásd a könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év nap elvételével kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés
végén Isten népe előttük Krisztus kifizeli visszatérésének jeleit látva. János ezt a hűségese csoportot "Ézra maradéknak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néha van "Ézra Krisztus bizonyosságát" (Jel 12:17). Az írástudás a föld feljebb gyűlt ezt a maradékot (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az
évek vége? Hogyan történt? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a földet? A Szentírás és a történelem tekintésére egyaránt szükséges van ahhoz, hogy választ kapjunk a kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztyén egyházat
először a pogány Birodalomban a föld feljebb, majd a saját sorain belül
végbement hitehagyás is a föld feljebb vándorolt ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megjelölték a bekövetkezést.

János utolsó nagy
beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetkező csalásra. "Ézra megírásuk,

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a láthatatlan jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titekre gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak farkasok, kik fonnyalt dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kévetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekévetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és feláll be emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelethez tartozik, annyira, hogy maga is be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott mértékben. Sőt, az volt a műkedvelésnek a módszere, "a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végén előtérbe került a kijelentés: "Észok hamis próféták jött ki a világba". "Észok antikrisztus lelke... most a világban van májr." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanítványainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kitalálását, amit a Szentlélek adott. Az istentisztelethez az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személynél hatalom döntő tényezővé vált a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kaptak először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek felé is."

Észok májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a pártok egyszemélyi vezetéseinek egyházi kényuralma, mert minden egyháztag személynél nekik volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átváltozás. Ennek felfogva a vezetői az egyházban uralkodás, nem

felszabadult az ariánus osztrogtok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészárakkal, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó idény, amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház

az állami segédlettel igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az idényestől való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-római tanítások mellett, kegyetlenül idényesték. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó idényest idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket öltöttek, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje

foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység idényestnek semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen idényest. Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az idényest kárhozatról szóló tanításokkal egyet sokakat arra készítetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció

előtt tiltakozó hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a gögnyes nyilatkozatok és a bomlasztó romlottság miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyén és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozottan a polgári és vallási szabadságot kázzal szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis

1260-éval az idényest szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek idényest győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényestnek kedvényest lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kényest kényest kibékíthetetlen ellenségének tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleonra, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápák politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápák idényest megintestével

történt az események hosszú idejének, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-éval véget. Sok protestáns magyarzata szerint ez az esemény a prófécia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban, hanem a hagyományokra építő tanok, az elszakadók irgalmatlan elidézése és a pápáig nagy részének lelki hanyatlása is azok közül a fő tényezők közül tartozott, amelyek miatt a nap az államegyházon belül reformokat követelt.

A tantételek
kerdése. A

következőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvlasztják a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tan állítása szerint egyedül Róma pápájának Krisztus földi helytartása, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyét és befolyását leginkább a csálhatatlanságát kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanát, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a következő árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden já embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanátában távedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden távedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai követeltést vonták le, amiből az következik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

követbenjáró főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyházának befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunknak folyamatos követbenjáró munkájára - aminek az ászárvetségi szentlélszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az árvéls áletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápájára vonatkozó ászárvetségi tanátással, az ádvélsághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettek a pápáig feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Ördekeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (Iáisd e káinyv 15. fejezetét). Ettől eltörően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vörtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájbál megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kázzetlenül juthatunk kázzbenjáránk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szent-Ársban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágzett misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös sz: âžĴjáruljunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítéséig" (Zsid 4:16).

4. Az Árdemszerző já

cselekedetek. Az

Ászsávetság tanításának (Iáisd e káinyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember já cselekedeteivel az Ádvágssághoz Átfontosságú Árdemre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnös szvábé Árasztott kegyelem eredményeképpen megmutatkoz já cselekedetek Árdemszerző tetteknek minősülnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat Ágnyt az Ádvágsságre. Sőt, az ember a saját Ádvágssághoz szákságes já cselekedeténél még tábbet is tehet, amivel még kállán Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetében. E kállán Árdemeket használhatták fel mások javára. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szvábébe adott igazság alapján Ádvágzálnak, s a já cselekedetek fontos szerepet játszanak az ember megigazulásában.

Az Árdemszerző

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztátűz tanában is, amely azt tanítja, hogy akik nem tákóletesen tiszták, azoknak el kell szenvedniük a megtisztulást, a bűntetteik miatti Ájtméleti bűntetést a tisztátűzben, és csak azután lehet részesülük a Menny Ármeiben. Az Álló hűvők imájjal és já cselekedeteikkel megrávidítetik a tisztátűzben levők szenvedésének idejét és erősséget.

5. A vezeklé és a jávátel tana. A vezeklé és az a szentság, ami Által a keresztények keresztéságuk után az elkázzett bűneikre bűnbocsánatot kapnak. Bűnbocsánatot a pap feloldozása után nyernek, de előtte a keresztényeknek meg kell vizsgálniuk lelkiismeretüket, meg kell bűnniük bűnüket, és meg kell fogadniuk, hogy tábbet nem vátkeznek Isten ellen. Majd megvallják bűneiket a papnak, és vezekelnek, vagyis vágrehajtják azt, amit a pap rájuk mör.

A vezeklők azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudásukat. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedniük az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítására végett rendelte el a javítást, mert ezzel a há-vek felszabadulnak a bűntudás miatti ideiglenes büntetés alól, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklők az előrt cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsánat elnyerésének, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vértanúk, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé tették a javítást. Az ő érdemeik az szentek érdemeinek kincsárca" kerütek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a há-vőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter álltágos utódjainál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alól. Így, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárca.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az Államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a rémai egyház kizárág magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák r-résaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyomány, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű há-vőknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Áš nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását kívánta, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárágos csálhatatlanságjáról szóló tan-tájsai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tóvtanok karmaiból. Wycliffe r-résai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádváság gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklősről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra jutunk. És Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásban semmi sem tekintélyt elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javát adja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy régi szöveg
 expedíciós az Ázsiában sorban felgyülemlített ártományok alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásiban felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jeltelkesedéssel fogadták Krisztus egyszerű és mindenkorra ártó engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra pártást. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanítást, mint például a holtakért való kénytelenítést, a szentek és a földi maradványaik imádatát, a misét, Mária imádatát, a tisztítást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cselekedeteket (nőtlenéget), a zsfát, az inkvizíciót, az Ártóanyagot, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintélyét.

A protestáns reformátorok szinte egyhangúlag a pártás rendszerével azonosították a bűnt emberét, a "szépség és titkos bűnt" és Daniél kézenjárásból a "kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt Áldozati Isten pártás.[19]

A protestantizmusban alapvetővé vált az a tan, hogy a Biblia, és csakis a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtáka. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pártás, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Ártóbredni kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformáció

A keresztény egyház reformációjának nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel újra minden olyan igazságot, amelyre a feledés homályba borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sötétségéből, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézenjárás kori egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a bűnt felállították az evangélium alapjait, ám a fontos igazságot még nem fedezték fel. Az almerítéses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kézenjárás 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi véleményeket. Figyelmüket a reformátorok szavaira, véleményeire összpontosították, nem pedig a Szentírásra. Néhányan felfedeztek bizonyítékokat az igazság mellett, de a többség nem volt hajlandó továbbmenni annyira, amit az első reformátorok hittek. Ebből következően a protestáns hit formalizmusai, a rés okoskodásai sálylyed, és kegyelettel őriztek olyan tövedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lánjja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyülekezetek is hideggé, formálissai, reformra szorulták váltak.

A reformáció utáni kor

pezsgött a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar írta, hogy ebben az időszakban éza szabadságot felváltotta a

káttátsá, az egyetemes elveket a szájalmas részletek, az igazságot a

dogmatizmus, a fátggetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szentírás

elő tisztelete fállá az ihletettségtől holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhitúságot utat engedett a merev dogmatizmusnak, az elő gondolat a vitázá

dialektikának." [20] Noha éza reformáció szeszete a

rági skolasztika lomjogarát," a protestáns egyházak ézá skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acélbá volt." [21] Robert M. Grant erről az skolaszticizmusról azt mondta,

hogy ézáppen olyan merev, mint az szeszés káttápkori teológiai értelmezés volt." [22] A protestánsok ézgyakorlati

örvényes hitvallásai korláti káttá szorították álmagukat." [23]

Viták támadtak. éSoha nem

volt mágn olyan kor, amikor az embereket annyira lekáttáttte volna májsok

tövedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást." [24] Ágy a já hárből a szavak háborója

lett. éza Szentírás táttátt májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus értelmezéshez." [25] éza dogma igaz volt, ájm a le

élet kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt." [26]

Á

A maradék

Az 1260 évig tartá

hitehagyás és nyomorúság ellenére is maradtak olyan hávők, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A szárkánynak nem sikerült teljes mártékben

kiirtania a fáld szá-náról Isten hússéges nápköt 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 éve. Ellenük tovább folytatta rombolásmunkáját. ézMegharaguvék

azárt a szárkány az asszonyra - mondta János -, és elméne, hogy hadakozók

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és

akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságtéle" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leírja a szárkány kézdelmét az asszonnyal és utátdaival, az ézegyebekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejezést használja. Ez a kifejezés azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűség maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezsd 9:14-15; Á%sa 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "az őszenteknek hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Á%sa 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szent-írás azt mondja az ottani szegélyekről, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háború-szerű maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanítódott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1/4ldát az után tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótlás nélkül Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető 1/4zenetét, Jelenések 14. hármadik angyali 1/4zenetét (Jel 14:6-12). Ebben az 1/4zenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "azok megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásról, kárpótlás-kárpótlás e jellemzőket!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bízni Istenben és a Szent-írás tekintélyében. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük feléleli a Biblia minden igazságát - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten által a nép számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készítette a maradékot, hogy elfogadja az Ősír parancsolatait. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek összhangban

kell állni szavaikkal, különben az űrt, mert űk a maradék nép, másfelől nemben tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az űn menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erő által betartják Isten minden ká-válmányát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi tervét (2Máz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatározza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka által jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal teljesítendő sorjában folyamatosan működnie kell, "míg eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésének egységére, a rett felfedezéséig, a Krisztus teljességével űkeskedő kornak mértékére" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetés

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai űzenetet hirdet. űrti űs tanja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segítségével fejezi be káldetését, ká-sz-ti fel a világot Krisztus visszatérésére (lásd e kinyv 17. fejezet).

Az utolsó időben a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy felzárkózás utján tűnik fel a világ színpadán (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának ű lendületet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világháború jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanúsították, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Szóles kárben elterjedt Jézus kázelii visszajövetelének váradalma. Az egész világon sok keresztény ismerte fel, hogy eljött az "az utolsó idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felében beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hávtak űletre, amely az adventi reményságet állította a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet ábrázolta felkeltőket. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt átadta a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződésük volt, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk értették saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a másod advent kezdését, nem észlelik Jézus
eljövét. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és csalások, amelyeken Isten átvette őket, mályagos
lelki, megtisztató és lelki jelentettek számukra. Ez összehozta őket, mint Isten
maradékát azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egháznak oly sok református erőt adó reformációját. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azert kapták Istentől, mintha kálánok
lennének másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármilyen eredményt is.

Á

A maradék kálidése

A Jelenések könyvének
prófétái világgosan felvilágosítják, hogy mi a maradék kálidése. Jel 14:6-12
hármas angyali zenei káliz, hogy a maradék prófétái és a világ az evangélium
igazságait teljes mértékben bemutatja.[28] E három zene adja meg Isten világszerte a világon közvetlenül Krisztus
visszatérését
előtt végigjáró sájtani csalás iradatára (Jel 13:3, 8, 14-16). Közvetlenül
Isten utolsó hívása után Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az Isten kálizát más angyalt az
Ág központon repül, akinél volt az új kálival evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva nagy szavakkal: Féljétek az Istent, és néki
adatok dicsőítést; mert eljött az ő tételének árja; és imádjátok azt, aki
teremtette a Mennyt és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

megigazulás). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Észimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az Ész szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a Tízparancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólítja, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világra el, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a teremtésnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy iróniát adott a fejlődésen filozófiájának. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésen elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent teremtése, amelyet "Ézsa bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tipott, "Ézsa" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítja az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"Ézsa Leomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adott inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A teremtés korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a láthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta Rámaira vonatkozán (1Pt 5:13).

A reformációt és a reformációt utáni korban a legteljesebb protestáns lelki Babilonnak (Jelenések 17), Isten népe ellenségének nevezte a rámai egyházat, hitehagyása és a 1/4 idétől miatt.[30]

A Jelenések kinyitása Babilon a bűnös asszonyra, a parázni anyjára és szemérmetlen leányaira utal (Jel 17:5). Ez jelképezi az összes, hitehagyó vagy vált vallási szervezetet és azok vezetőit, de főként a fenevad és képe kizárótti erős, hitehagyó szövegére vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben leírta utolsó vagyiságot idézi elő.

A májodik angyal 1/4 zenete rámutat a babiloni hitehagyás egyetemes természetére, kényszerítő erejére, mivel elmondja: "Éz az ő parázniának haragborja adott inni minden pogány népnek". Babilon "Éz bora" eretnek tanításait jelképezi. Babilon nyomást fog gyakorolni az államhatalomra, hogy egyetemesen kényszerítse ráj mindenre hamis vallási tanításait és rendelkezéseit.

A "Éz parázni" Babilon és a népek - a hitehagyó vagy lett egyház és a polgári hatalmak - tiltott kapcsolatait jelképezi. Az egyháznak az Ásrral kellene házasságban lennie, ám az államtól megtagadja keresve, elhagyja házastársait, és lelki parázniát kénytelen el (vél. Ez 16:15; Jak 4:4).

E tervénybe 1/4 tköz kapcsolat tragédiához vezet. János látja, hogy a föld lakosai "Ézmegszegedtek" a hamis tanításoktól, Babilon pedig "Éz szeg vala a szentek vértől és a Jézus biznyságtévőinek vértől", azoktól, akik nem voltak hajlandók elfogadni a Bibliával ellentéző tanításokat, és nem hajoltak meg a tekintélye előtt (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert elutasítja az első angyal 1/4 zenetét - a Teremtőbe vetett hit általi megigazulás evangéliumát. A rámai egyház az első nőhíny ávszájad során hitehagyásba süllyedt, ám sok mai protestáns is messze eltávolodott a reformációtól egyszerű bibliai igazságaitól. A Babilon bukására vonatkozó prófétia kizárólagosan az általteljesedett be, hogy általtalánosságban véve a protestantizmus eltávolodott a hit általi megigazulásról és a ránkávaló evangéliumának tisztaságaitól és egyszerűségétől, amely egykor oly nagy erővel hajtotta előre a reformációt.

A vég kizelédével a májodik angyal 1/4 zenete egyre időszerűbbé válik. Végő beteljesedése akkor

következnek be, amikor az első angyal üzenetét elutasítva a kálvárián bázis vallási szervezetek egymással szövetségre lépnek. Jel 18:2-4 megismerteti Babilon bukásának üzenetét, és hárval adja Babilon város romlását. Felsőháza azokat, akik még a Babilont kőpező kálvárián vallási testületekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "Éfussatok ki belőle, és ne lépjétek rúszesek az ő bűnben, és ne kapjátok az ő csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal üzenete

"Ha valaki imádjá a fenevadat és annak kőpő, és bőlyegő felveszi vagy homlokára, vagy kezre, az is iszik az Isten haragjának borát, amely elegytetlenül tétetett az ő haragjának poharába; és kőnoztatik tűzzel és kőnkővel a szent angyalok előtt és a Bázisny előtt; és az ő kőnlásdásuknak fűstje felmegy a rőkkőn rőkkő; és nem lesz nyugalomuk őjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak kőpő, és ha valaki az ő nevőnek bőlyegő felveszi. Itt van a szenteknek bőkessges tőre, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jőzus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal üzenete az

rőkkőval evangőliumot hirdet, és a Teremtő Isten igazi imádsának helyreállására szőst, mivel eljőtt az őtőlet őrája. A második angyal őva int minden emberi eredetű istentiszteleti formától. A harmadik angyal üzenete pedig Isten legkomlyabb figyelmeztőse ő adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak kőpő, amit vőgő mindazok megtesznek, akik elvetik a hit őltali megigazulás evangőliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az őjllam és az egyőz ősszefonásdása, amely hosszó ővszázadokon őt uralta a keresztőny világot, és amit Pőj őza bűn emberekőnt mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dőniel pedig őz kis szarvnak" nevezi (Dőjn 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad őpe a hitehagyő vallásnak azt a formáját jelkőpezi, ami akkor alakul ki, amikor az őszinte reformőciás lelküllettől elszakad ő egyőzak ősszefognak az őjllammal, hogy másokra kőnyszerőtsők tanőtsősaikat. Az egyőz és az őjllam az egyesőléssel a fenevad, vagyis az 1260 ővig őldőz ő hatalomkőnt tevőkenykedő hitehagyő egyőz őkőletes kőpő őkrőzi. Innen a fenevad őpe nőv.

A harmadik angyal üzenete

a Biblia legkomlyabb és legőlelmesebb figyelmeztőse. Rőj mutat arra, hogy akik a Főld utolső vőlsőgos helyzetőben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak kőpő imádják. Az utolső kőzdelem idejőn kő, egymást ő elkőő csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember őltal kigondolt evangőliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak kőpő imádják, amivel a legsőlyosabb őtőletet vonják magukra. A másik csoport, ezzel őles ellentőben, az igazi evangőlium szerint ő, őz megtartja Isten parancsolatait és Jőzus hitét" (Jel 14:9, 12).

Mindannyiunk számára

Isten sárkányrőkeletese, kárlőnősen Krisztus kőzeli visszajővetelnek és a vele való találkozásra kőszőő fontosságőnak főnyőben. ŐzFussatok ki belőle, őn nőpem, hogy ne legyetek rőszesek az ő bűnőben, ős ne kapjatok az ő csapősaibő; mert az ő bűne az őgig hatott, ős megemlőkezett Isten az ő gonoszsőgairő." (Jel 18:4-5)

ő

Lőbjegyzet

ő

1.

ő

A tiszta asszonyt kőrlőragyogő nap főnyessőge (Jel 12:1)

kőőnbőző magyarőzatok szerint az őőszővetsőg evangőliumőnak főnyőöt jelkőpezi, ami erőt ős lelki vigaszt adott az őkeresztőny egyhőjnek. A Nap főnyőöt visszatőő kőő Hold találő jelkőp arra, hogy az őőszővetsőg a keresztre ős az eljővendő Messiőra előremutatő jővendőőseivel ős szertartősaival az evangőlium főnyőöt tőő kőőzi. A tizenkőöt csillagbő őőő korona az egyhőz győkerekire utal, amely az őőszővetsőg kőőban a tizenkőöt tőőrs atyőjival indult, az őőszővetsőg kőőban pedig a tizenkőöt apostollal folytatődott.

2.

ő

A prófétai idő számításainál használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "ma szpák", a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pÃ¡pasÃ¡got olyan egyhÃ¡zkormÃ¡nyzati rendszerkÃ©nt hatÃ¡rozhatjuk meg, amely a legfelsõbb tekintÃ©lyt a pÃ¡pÃ¡ra ruhÃ¡zza.

6.

Â

LevÃ©l, JustinianustÃ©l JÃ¡nos pÃ¡pÃ¡nak, idÃ©zve JÃ¡nos pÃ¡pa Justinianushoz Ã©rt levelÃ©ben, a Justinianus-fÃ©le kÃ©dex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©totta Paulus Krueger, 12. kiadÃ¡s) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. kÃ©tet, 11. oldal; The Civil Law, szerkesztõ Ã©s fordÃ©tÃ©s S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. kÃ©tet, 11-13. oldal. VÃ©l. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©totta Rudolfus Schoell Ã©s Guilelmus Kroll, 7. kiadÃ¡s, 3. kÃ©tet, 665. oldal; Civil Law, 17. kÃ©tet, 125. oldal. LÃ©sd mÃ©g Don Neufeld Ã©s Julia Neuffer, szerkesztÃ©sÃ©ben a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusnál Konstantinápolyi Epiphániosz pápáknak,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de
befolyásának nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halállos seb"
begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásának felállítására. Az utolsó
időben a világra legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of Catholic Doctrine (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a pápai csallhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "a csallhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, szákságkóppen a főben jut teljességre"; (2) Pápet csallhatatlan volt a hit és az erkölcs tanásában, és (3) a pápa Páptól vette a rárakál az isteni egyház sajátosságait. Arra a kávetkeztetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szál, "a pápa a hit és az erkölcs csallhatatlan tanásja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szál szerinti jelentése: "a szálból". A pápára vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szál hivatalos kijelentéseit jelöli.

15.

Â

A pıpasıgra vonatkozı ıllı-tısokrı! Iısd pıldıul Lucius Ferraris, "ıPapa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kıftet, 25-29. oldal, idızi Source Book, 680. oldal. A pıpasıg sajıt ıllı-tısaival kapcsolatban Iısd pıldıul XIII. Leıpa enciklikıja, 1890. januır 10. ıs 1894. jınius 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lısd mıg Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordıtotta John A. McHugh ıs Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. utınnyomıs), 258-259. oldal, Iısd mıg Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. K.: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állunk vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állunk vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli írásban" röszesítette (i. m.)